

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРАДІЖОК ЯК ІНФОРМАЦІЙНА МОДЕЛЬ ДЛЯ РЕГІОНАЛЬНОГО ЗАПОБІГАННЯ КОРИСЛИВИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

Матвієнко О. В.

Стаття присвячена дослідженню кримінологічних показників крадіжки як різновиду корисливих кримінальних правопорушень. Крадіжка - з року в рік найпоширеніший вид кримінальних правопорушень, які вчиняються на території не лише нашої держави, а й в більшості країн світу. Вивчаються показники рівня та питомої ваги крадіжки в структурі злочинності та кримінальних правопорушень проти власності, місця вчинення, особливостей суб'єктного складу та особи потерпілого. Аналізується кримінально-правова природа даного виду кримінального караного діяння проти власності. Визначається, що крадіжка як вид корисливого ненасильницького кримінального правопорушення проти власності посягає на чуже майно, що відбувається за рахунок таємного протиправного оборнення останнього на користь винного або інших третіх осіб. Проводиться визначення корисливого мотиву як ознаки крадіжки.

На основі дослідження офіційних статистичних даних доведено, що крадіжка є найбільш поширеним кримінальним правопорушенням, яке вчиняється на території України. Найпоширенішим місцем вчинення крадіжки є склади, магазини, торгові павільйони, квартири та автомобілі, також значний рівень поширення у кишенькових крадіжок. Виявлено, що частіше суб'єктом вчинення крадіжки виступають ті особи, які раніше вже вчиняли кримінальні правопорушення. Проводиться аналіз статистичних даних щодо поширення крадіжки на території України за останні 5 років (період 2018-2022 роки включно). Встановлено, що найбільшу кількість потерпілих від даного посягання проти власності становлять жінки.

Доводиться, що кримінологічний аналіз крадіжки, її показників, умов і детермінант безпосередньо пов'язаний з розробленням комплексу організаційних, соціальних і правових заходів протидії та запобігання, є необхідним етапом та основою для їх розробки, підвищення ефективності та результативності.

Ключові слова: стан злочинності, структура злочинності, корислива злочинність, регіон, корисливий мотив, крадіжка, запобігання.

Matviienko O. V. Criminal prohibition of organizing or maintaining places for illegal use, production or manufacture of narcotic drugs, psychotropic substances or their analogues: the experience of neighboring countries

The article is devoted to the study of criminological indicators of theft as a type of self-interested criminal offense. Theft is year after year the most common type of criminal offense that is committed not only on the territory of our country, but also in most countries of the world. Being a selfish encroachment on someone else's property, theft makes up about half of the crime structure. Indicators of the level and specific weight of theft in the structure of crime and criminal offenses against property, the place of commission, the characteristics of the subject composition and the identity of the victim are studied. The criminal-legal nature of this type of criminally punishable act against property is analyzed. It is determined that theft as a type of self-interested non-violent criminal offense against property encroaches on someone else's property, which occurs at the expense of the latter's secret illegal transfer to the benefit of the guilty party or other third parties. Self-serving motive is determined as a sign of theft.

Based on the study of official statistical data, it has been proven that theft is the most common criminal offense committed on the territory of Ukraine. The most common places where theft is committed are warehouses, shops, trade pavilions, apartments and cars, as well as a significant level of pickpocketing. It was found that the subjects of theft are more often those persons who have previously committed criminal offenses. An analysis of statistical data on the spread of theft on the territory of Ukraine over the past 5 years (2018-2022 inclusive) is being conducted. It was established that the largest number of victims of this encroachment on property are women.

It is proven that the criminological analysis of theft, its indicators, conditions and determinants is directly related to the development of a complex of organizational, social and legal countermeasures and prevention, is a necessary

stage and basis for their development, increasing efficiency and effectiveness.

Key words: *state of crime, structure of crime, selfish crime, region, selfish motive, theft, prevention.*

Постановка проблеми. Крадіжка - з року в рік найпоширеніший вид кримінальних правопорушень, які вчиняються на території не лише нашої держави, а й в більшості країн світу. Являючись корисливим посяганням на чужу власність, крадіжка складає біля половини в структурі злочинності та завдає значної шкоди державі, підприємствам, організаціям, юридичним і фізичним особам. У силу такого масштабу феномену крадіжки, наукові дослідження правової природи даного явища, кримінологічної характеристики та протидії поширенню - є і будуть актуальними напрямками пошуків дослідників-праників.

Стан дослідження. Наразі теорія кримінального права та кримінологічна наука містять досить значний масив наукових праць, присвячених різним аспектам явища крадіжки. Серед вчених, предметом досліджень яких виступали окремі питання даного кримінального правопорушення, знаходимо імена П. П. Андрушка, Н. О. Антонюка, А. М. Бабенка, Ю. А. Дорохіної, В. О. Глушкова, О. О. Дудорова, П. С. Матишевського, В. О. Навроцького, М. І. Панова, Є. Л. Стрельцова, В. Я. Тація, М. І. Хавронюка та багато інших відомих науковців. Однак, в силу динамічних змін у суспільстві в умовах надзвичайного стану та активного курсу євроінтеграції нашої держави необхідними є нові пошуки та розробки заходів протидії та запобігання явищу крадіжки, дослідження особливостей кримінологічних показників та їх змін на сучасному етапі становлення української державності.

Метою даної статті є дослідження кримінологічних показників крадіжки на території України за останні роки, визначення їх особливостей та тенденцій для запобігання корисливим кримінальним правопорушенням на регіональному рівні.

Виклад основного матеріалу. У кримінально-правовому значенні крадіжка - кримінальне правопорушення, яке полягає у таємному викраденні чужого майна [1]. Для розуміння правової природи даного діяння варто встановити значення понять «викрадення» та «таємність» як його ознаку. Точне визначення того або іншого феномену має важливе значення для розробки адекватних підходів для запобігання злочинності, - у нашому випадку для протидії одному із найпоширеніших видів правопорушень корисливої спрямованості на регіональному рівні.

Отже, викрадення, як пропонується у дисертаційному дослідженні Я. О. Татаркевич, представляє собою «протиправне безоплатне фізичне вилучення чужого майна або інших предметів незалежно від наявності чи відсутності підстав для володіння останніми, вчинене шляхом крадіжки та ненасильницького грабежу» [2]. Слушною з цього приводу є позиція Є. Л. Стрельцова з приводу визначення поняття «викрадення», який пропонує під останнім розуміти «вчинене з корисливою метою протиправне безоплатне вилучення та (або) повернення чужого майна на користь винного або інших осіб, що спричинило шкоду власнику або іншому володільцю цього майна». При цьому, ознаками такого викрадення професор називає «корисливу мету, що означає наявність прагнення особи вчиненням кримінально-караного діяння отримати вигоду майнового характеру для себе або інших осіб; протиправність діяння; безплатність заволодіння предметом кримінально-протиправного посягання означає вилучення (звернення) майна без відшкодування власнику (іншому власнику) еквівалента вартості цього майна (грішми, іншим майном, особистою працею); вилучення та/або звернення чужого майна на користь винного або інших осіб, що включає в себе реальний перехід майна із фондів власника і надходження цього майна у фонди винного чи іншої особи, отримання останніми реального права розпоряджатися викраденим майном» [3].

Наступним важливим чинником для запобігання досліджуваним правопорушенням на регіональному рівні є визначення способу його вчинення. У юридичній літературі слушно зазначається, що викрадення слід вважати таємним, якщо винна особа вважала, що робить це непомітно для потерпілого чи інших осіб, зокрема якщо воно: «здійснюється за відсутності потерпілого чи інших осіб; вчиняється у присутності потерпілого чи інших осіб, які перебувають у стані, що унеможлиблює усвідомлення значення того, що відбувається (сон, непритомність, стан сп'яніння); здійснюється у присутності сторонніх осіб, які не усвідомлюють факту викрадення майна і не можуть дати йому належної оцінки (психічно хворі, малолітні); відбувається у присутності потерпілого чи іншої особи, за умови, що винна особа не знає про це, чи вважає, що робить це непомітно для них; вчиняється у присутності інших осіб, однак винний розраховує на відсутність усвідомлення ними факту викрадення; здійснюється у присутності лише тих осіб, на потурання з боку яких винний розраховує (виходячи, наприклад, із дружніх стосунків чи родинних зв'язків)» [4, 10].

Правова позиція вітчизняної судової практики дотримується того, що «таємним визнається таке викрадення, здійснюючи яке, винна особа вважає, що робить це непомітно для потерпілих чи інших осіб» [5]. Таким чином, ознака таємності містить об'єктивну (факт вчинення злочинного посягання за відсутності осіб, які усвідомлюють факт викрадення) та суб'єктивну (винний вважає, що вчинює посягання непомітно для тих осіб, які усвідомлюють факт викрадення) складову. Набувши статусу конститутивної ознаки складу крадіжки, таємність як спосіб його вчинення виступає відмежувальним критерієм, на основі якого даний склад відрізняється від ряду інших посягань проти власності.

Кримінологічна характеристика, як загально-відомо є інформаційною базою для запобігання злочинності на регіональному рівні і представляє собою сукупність певних відомостей про конкретне кримінальне правопорушення або групу кримінально караних діянь, що використовується для протидії їм. Загалом, з точки зору кримінологічного підходу, крадіжка є проявом корисливої злочинності, яка, в свою чергу, входить до структури загальнокримінальної злочинності. Корислива злочинність представляє собою сукупність кримінально караних посягань, для яких спільною є корислива мотивація, до структури яких входять корисливі кримінальні правопорушення проти власності, корисливі посягання на власність за відсутності ознак розкрадання, корисливо-насилені кримінально карані діяння та корисливі посягання проти господарської діяльності.

Поняття «корисливість» є системо-утворюючим, базовим та походить від основного терміну «користь» [6]. У науковій літературі висловлюється позиція щодо того, що «корисливість - це прагнення задовольнити індивідуальну життєву потребу шляхом завідомо протиправного передбаченого кримінальним законом заволодіння чужим майном чи майновими правами, які не належать винному, а бо шляхом звільнення від майнових зобов'язань та зменшення витрат» [7, с. 154].

Взагалі, поняття мотиву включає усвідомлену потребу, спонукання, задоволення певних бажань тощо. О. В. Ус вважає, що «мотивом кримінального правопорушення є внутрішнє спонукання особи, яким вона керується при вчиненні посягання (яке викликає в особи рішучість, бажання вчинити злочин)» [8, с. 187]. А. В. Савченко визначає мотив «як психічний утвір, це не психічний процес, а вже певним чином сформоване психічне явище, яке може складатися не тільки з якогось окремого психічного компонента, а й з їх сукупності»

[9, с. 13-14]. В. О. Казміренко визначає мотив як «елемент мотивації, що знаходиться в сфері свідомості і стає основою для прийняття рішення про злочинну поведінку і, відповідно, здійснення певного поведінкового акту, мотив характеризує суб'єктивну значимість поведінки, мета - її об'єктивну спрямованість» [10, с. 102-103].

С. В. Албул у своїх наукових працях приходять до висновку, що «в загальній структурі злочинності до 70% складають посягання корисливої спрямованості» [11, с. 15]. Корисливі мотиви можуть бути трактовані як прагнення суб'єкта кримінального правопорушення за рахунок вчинення кримінального караного діяння досягти визначеної матеріальної вигоди для себе або ж для третіх осіб.

Отже, корисливий мотив при вчиненні крадіжки полягає у прагненні винного протиправно обернути чуже майно на свою користь чи користь іншої особи, або отримати майнову вигоду без обернення чужого майна на свою користь; у результаті винний або інші особи одержують фактичну можливість володіти, користуватися та розпоряджатися таким майном як своїм власник, а законний власник цього майна позбавляється такої можливості. А сама крадіжка як вид кримінального правопорушення породжується користю та є проявом корисливої злочинності, займаючи найбільшу питому вагу у структурі злочинності в цілому. Для підтвердження цієї тези, звернемося до офіційних даних та проаналізуємо показники крадіжки скрізь призму значень структури та рівня злочинності, особливостей віктимних показників та ін.

Так, керуючись статистичними даними щодо зареєстрованих кримінальних правопорушень, яка пропонується Офісом Генерального прокурора України [12], можемо прийти до висновку, що останні 5 років рівень поширення крадіжки як виду кримінального правопорушення на території України посідає «лідерські позиції».

За 2018 рік загалом було виявлено 487 133 кримінальних правопорушень, з яких 303 850 - кримінально карані посягання проти власності, тобто 62,37% від загальної кількості. У структурі кримінальних правопорушень проти власності, питома вага крадіжок за цей рік склала 78,49%, тобто 238 492 крадіжки.

2019 рік - 444 130 кримінальних правопорушень, з яких проти власності - 257 608, що склало 58% в загальній структурі злочинності за звітний рік. У структурі кримінальних правопорушень проти власності, питома вага крадіжок 2019 рік - 76,69% (197 564 випадки вчинення).

За 2020 рік було виявлено та зареєстровано 360 622 факти кримінально караних посягань, з яких 190 258 - кримінальні правопорушення проти власності, тобто 52,7% від загальної кількості. 138 562 випадки серед яких - крадіжка.

За 2021 рік було обліковано 321 443 кримінальних правопорушень, з яких проти власності склали - 158 729 (49,3% від загальної кількості) правопорушення, серед яких відповідно було виявлено 113 517 крадіжки (71,51%)

362 636 кримінальних правопорушень на території України (без урахування статистики окупованих населених пунктів) було зареєстровано за звітний період 2022 року, серед яких 113 137 кримінальних правопорушень проти власності (31,1%); 69 496 крадіжок, що склали 61,41% від загальної кількості зареєстрованих кримінальних правопорушень проти власності за вказаний рік.

Якщо окремо проаналізувати показник питомої ваги крадіжок від загальної кількості кримінальних правопорушень, що були виявлені та зареєстровані, то показник у 2018 році - 48,95%, у 2019 році - 44,48%, у 2020 році становить 38,42%, у 2021 році - 35,31%, за 2022 рік - 19,16%, що дає нам можливість зробити висновок про тенденцію до зменшення як загального рівня злочинності в Україні, так і рівня крадіжки зокрема.

Крадіжка як феномен загальнокримінальної злочинності детермінована розгалуженим комплексом економічних, соціальних, ідеологічних, правових та інших факторів. До таких факторів можна віднести низький рівень доходу населення, високий коефіцієнт безробіття, алкоголізму та наркоманії, значна вартість побутового забезпечення та цінової політики сфери споживання, недоліки роботи правоохоронної системи, слабка індивідуально-профілактична робота з раніше засудженими особами та з населенням, вади законодавчого забезпечення, високий рівень латентності злочинності тощо. Окрім чинників, які обумовлюють корисливу злочинність, існують певні умови, які додатково сприяють її поширенню, до яких варто віднести незначний рівень захищеності житла, освітленості вулиць, слабкість та неефективність засобів попереджувального характеру, віктимна поведінка потерпілих тощо.

Серед іншого пропонується визначити особливості суб'єктного складу крадіжки за досліджуваний період. Так, офіційні дані державних правоохоронних структур пропонують окремі статистичні показники щодо осіб, якими було вчинені посягання на чужу власність у вигляді таємного викрадення чужого майна.

За 2018 рік 41 510 крадіжок було вчинено особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення (13,6% від загальної кількості виявлених крадіжок за цей рік), групою осіб - 6 913 (2,27%), особами у стані алкогольного сп'яніння - 4 529 (1,5%), неповнолітніми - 3 551 (1,1%).

У 2019 році особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення було вчинено 34 361 крадіжок (13,4%), групою осіб - 4 568 (1,8%), особами у стані алкогольного сп'яніння - 3 757 (1,4%) та неповнолітніми - 3 013 (1,1% від загальної кількості виявлених крадіжок за цей рік).

У 2020 році із загальної кількості виявлених випадків крадіжок (138 562) особами, які раніше вчиняли кримінальні правопорушення було вчинено 28 474 посягання (20,5%), групою осіб - 2 880 (2%), особа у стані алкогольного сп'яніння - 2150 (1,5%), неповнолітніми або за їх участю - 1 874 (1,3%) випадки крадіжок.

За 2021 рік із 113 517 крадіжок було обліковано. Із зазначеної кількості 26 739 крадіжок було вчинено особами, які раніше мали прецедент вчинення кримінального правопорушення, групою осіб - 2 585, особами у стані алкогольного сп'яніння - 1 659 та неповнолітніми або за їх участю - 1 779 крадіжок за звітний період.

Згідно статистичних даних за 2022 рік із 69 496 епізодів крадіжок 13 416 було вчинено особами, які раніше вже вчиняли кримінальне правопорушення, 1 254 крадіжки було вчинено групою осіб, 861 крадіжка особами, які перебували у стані алкогольного сп'яніння та 831 випадок крадіжок, що були вчинені неповнолітніми або за їх участю.

Поряд із вже зазначеним цікаво проаналізувати питання місця вчинення крадіжки, звідки та де найчастіше відбуваються крадіжки. Якщо проаналізувати наявні емпіричні дані, то видається, що найпоширенішим місцем вчинення крадіжки є склади, магазини, торгові павільйони, квартири та автомобілі, також значний рівень поширення у кишенькових крадіжок.

Детальніше виглядає це так. За 2018 зі складів, баз, магазинів, інших торговельних точок було вчинено 24 321 крадіжки, 20 228 - з квартир, 9 619 - з автомобілів, з дач та садових будинків - 5171, 7 923 - кишенькові крадіжки.

У 2019 році зі складів, баз, магазинів, інших торговельних точок було здійснено 23 428 крадіжки, з квартир - 16 630, з автомобілів - 7 280, з садових будинків, дач - 3 940 та 5 722 кишенькових крадіжки.

За 2020 рік зі складів, баз, магазинів, інших торговельних точок 17 857 крадіжок, з квартир - 10 470,

Протидія злочинності: проблеми практики та науково-методичне забезпечення

5 657 - з автомобілів, з садових будинків, дач - 2 938, кишенькові - 2 939.

За 2021 рік 15 136 випадків крадіжок було вчинено зі складів, баз, магазинів, інших торговельних точок, 8 022 - з квартир, 5 571 - з автомобілів, 1 833 - за дачних та садових будинків, кишенькових крадіжок було виявлено - 1 708 випадків.

У 2022 році 12 113 крадіжок було вчинено зі складів, баз, магазинів, інших торговельних точок, 3 494 - з квартир, 2 001 - з автомобілів, 1 290 - кишенькові крадіжки, 725 - з дач та садових будинків.

При дослідженні кримінологічних показників крадіжки серед іншого, важливе місце посідають питання віктимологічних факторів, в першу чергу, віктимність жертви як особистісну якість людини у вигляді схильності стати жертвою. Відповідно, за 2018 рік внаслідок крадіжок потерпіло 217 859 особи, з яких 75 668 осіб (34,7%), неповнолітніх - 846 осіб, малолітніх - 183 осіб.

За 2019 рік потерпілими від крадіжок було визнано 179 693 осіб, з яких: 61 618 жінок (34,2%), 639 неповнолітніх осіб та 142 малолітні особи.

За звітний період 2020 року від крадіжок потерпіло 125 768 осіб, з яких 39 569 - особи жіночої статі, даний показник становить 31,4% від загальної кількості потерпілих. А також у зазначеному році жертвами крадіжок стали 339 неповнолітніх та 67 малолітніх осіб.

За 2021 рік від внаслідок крадіжок потерпілими було визнано 101 758 осіб. Серед яких 29 914 склали жінки (29,4% від загальної кількості), 255 - неповнолітніх та 50 малолітніх.

62 517 осіб стало жертвами крадіжок за 2022 рік. З яких 18 283 - особи жіночої статі (29,2%), 231 неповнолітні особи та 57 малолітніх дітей.

Слід зауважити, що відомості про кількість зареєстрованих кримінальних правопорушень за ст. 185 КК України дають загальне уявлення про рівень цих кримінальних правопорушень в кількісних показниках. Для дослідження рівня фактичної злочинності, серед іншого, обов'язково необхідно враховувати явище латентності досліджуваних посягань. Загалом, під латентною злочинністю пропонує визначається «сукупність фактично вчинених, однак не виявлених або таких, що внаслідок інших певних обставин не стали відомими правоохоронним органам, посягань, відомості про які у зв'язку з цим не знаходять відображення в офіційній кримінально-правовій статистичній звітності» [13, с. 12]. До сьогодні в кримінологічних колах немає одностайності в питанні визначення рівня латентності крадіжок, що ускладнює

об'єктивне відображення усіх показників даного виду кримінального правопорушення.

До основних причин латентності крадіжок можна віднести малозначність спричиненої шкоди; небажання розголосу інформації про потерпілого та спричинені збитки; недовіра до роботи правоохоронних та судових органів; впевненість у повній втраті вкраденої речі та неможливості її компенсації чи відшкодування завданих збитків; складність та надмірна процедурність кримінального провадження, що є неефективно, а подекуди майже неможливо, без участі професійної правової допомоги (тоді як більшість людей не вважає за потрібне витратити на це кошти, особливо тоді, коли вартість юридичної послуги вища за вартість втраченої речі внаслідок крадіжки); низький рівень правосвідомості та правової культури населення тощо. Представлені результати можуть бути основою для точного розуміння сучасного стану крадіжок і слугувати інформаційним фундаментом для забезпечення одного із найбільш розповсюджених видів корисливих посягань на власність. Сподіваємося, що наведені дані будуть корисними у практиці протидії злочинності.

Висновки. Приходимо до висновків, що кримінологічна характеристика є інформаційною базою для запобігання злочинності на регіональному рівні і представляє собою сукупність певних відомостей про конкретне кримінальне правопорушення або групу кримінально караних діянь, що використовується для протидії їм. Однією з особливих груп у кримінологічній класифікації є корисливі кримінальні правопорушення, доля яких в різні періоди складає біля половини в структурі злочинності. Дана група діянь охоплює посягання на власність, що скоюються з корисливою метою, тобто з метою незаконного збагачення за рахунок цієї власності. У свою чергу, крадіжка як ненасильницьке корисливе кримінальне правопорушення є найбільш поширеним на території України протягом останніх п'яти років згідно офіційних статистичних даних правоохоронних органів. За своєю правовою природою крадіжка є кримінальним правопорушенням проти власності, яке полягає у таємному протиправному оберненні чужого майна на користь винного або третіх осіб. Спосіб вчинення викрадення на регіональному рівні є розмежувальною ознакою між крадіжкою та рядом інших кримінально караних корисливих посягань проти власності.

Аналіз рівня поширеності крадіжки за останні 5 років свідчить про те, що місцем вчинення крадіжки найчастіше виступають склади, магазини,

торгові павільйони, квартири та автомобілі, рідше дачні та садові будинки. Значну кількість від загальної складають кишенькові крадіжки, місцем вчинення яких частіше є магазини, ринки, вокзали, громадський транспорт, місця скупчення туристів. Суб'єктами вчинення даного кримінального правопорушення частіше виступають особи, які вже раніше мали такий «досвід» та притягувалися до кримінальної відповідальності за вчинення крадіжки або іншого корисливого злочину проти власності. Найбільшу кількість потерпілих від даного посягання проти власності є жінки. Кримінологічний аналіз крадіжки, її показників, умов і детермінант безпосередньо пов'язаний з розробленням комплексу організаційних, соціальних і правових заходів протидії та запобігання, є необхідним етапом та основою для їх розробки, підвищення ефективності та результативності на регіональному рівні.

Література

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 5 квітня 2001 року № 2341-III. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст.131.
2. Татаркевич Я.О. Викрадення у кримінальному праві України: поняття та форми : дис... канд. юрид. наук. 081. Нац. ун-т «Од. юрид. академ.». Одеса, 2022. 244 с.
3. Стрельцов Є.Л. Економічні злочини: внутрідержавні та міжнародні аспекти. Одеса: Астропринт, 2000. 472 с.
4. Кримінально-правова характеристика злочинів проти власності: навч. посібник у схемах / О. З. Мармура, О. Ф. Пасека, В. Ф. Примаченко, Т. Р. Сабанюк. Львів, 2019. 44 с.
5. Про судову практику у справах про злочини проти власності : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 року № 10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0010700-09#Text>
6. Кримінологія: підручник / В. В. Голіна, Б. М. Головкін, М. Ю. Валуська та ін.; за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкіна. Харків: Право, 2014. 440 с.
7. Зелінський А.Ф. Кримінальна психологія : навч.-метод. посібн. Харків, Юрінком Інтер. 1999. 212 с.
8. Ус О.В. Врахування мотиву та мети діяння співучасника при кваліфікації злочину. Правова держава: історія, сучасність та перспективи формування в Україні : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Ужгород, 28 лют.-1 берез. 2014 р. Херсон, 2014. С. 187-190.
9. Савченко А.В. Мотив і мотивація злочину. Монографія. К.: Атіка, 2002. 144 с.

10. Казміренко В.О. Психологічний аналіз мотиву та мети розбою. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2015. № 33. Том 2. С. 100-104.

11. Албул С.В., Холостенко А.В. Корислива злочинність: сучасні кримінологічні та кримінально-правові проблеми. Південноукраїнський правничий часопис. 2015. № 4. С. 14-16.

12. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. Офіс Генерального прокурора. URL: <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravoporushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>

13. Оболенцев В.Ф. Латентна злочинність: проблеми теорії та практики попередження. Харків: СПДФО Вапнярчук Н.М., 2005. 128 с.

14. Бабенко О.М. Територіальні особливості поширення крадіжок (український досвід дослідження)/Праці академії Міністерства внутрішніх справ Республіки Таджикистан; науковий журнал. 2013. №1 (19). З. 54-59.

15. Бабенко А. М. Регіональна система злочинності: її місце у загальній системі злочинності та деякі закономірності функціонування/ *Форум права*. 2014. № 2. С. 29-36 URL:http://nbuv.gov.ua/jpdf/FP_index.htm_2014_2_7.pdf.

16. Бабенко А. М. Запобігання злочинності в регіонах України: концептуально-методологічний та праксеологічний вимір: монографія. Одеса: ОДУВС, 2014. 416 с.

17. Бабенко А. М. Територіально-просторовий аналіз злочинності у населених пунктах Одеської області. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2017. № 2(9). URL: http://nauka.nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/12/11_Babenko.pdf (дата звернення 01.07.2023).

18. Бабенко А.М. Регіональні особливості злочинності у містах та сільських районах Запорізької, Дніпропетровської та Харківської областей. *Питання боротьби зі злочинністю*: зб. наук. пр./ редкол.: В.І. Борисов та ін. Харків: Право, 2018. Вип. 36. С. 42-60. URL: <http://pbz.nlu.edu.ua/article/view/157063> (дата звернення 01.07.2023).

19. Бабенко А.М. Тактико-психологічні, кримінально-процесуальні, адміністративно-правові та оперативні-розшукові заходи профілактики і запобігання кримінальним правопорушенням. *Південноукраїнський правничий часопис* № 1. 2021 С. 14-22.

20. Бабенко А.М., Федорончук І.В. Втручання у діяльність захисника чи представника особи: кримінологічний і кримінально-процесуальний виміри/ *Юридичний бюлетень*, 2020. № 15. С. 104-112.

Протидія злочинності: проблеми практики та науково-методичне забезпечення

21. Бабенко А.М., Конопельський В.Я. Чекмарьова І.М. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинності у прикордонних регіонах Причорномор'я материкової України: монографія. Харків: Право, 2019. 264 с.

22. Батиргареева В.С., Бабенко А.М. Аналіз сучасної криміногенної ситуації в Україні як інформаційна модель для розробки стратегії зменшення можливостей вчинення злочинів. *Архів кримінології та судових наук*. № 1. 2020. С. 39-54.

23. Бабенко А.М., Палій М.В. Крадіжка та шахрайство як види корисливих кримінальних правопорушень проти власності: соціально-правова та віктимологічна характеристика. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 1. 2023. С. 564-568.

24. Бабенко А.М., Палій М.М. Розмежування посягань на власність від суміжних військових кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану. *Правові новели*. № 18. 2022. С. 190-198.

Матвієнко О. В.,
слідчий
СВ Криворізького РВП КВП ГУНП
у Дніпропетровській області,
аспірант,
Одеського державного університету
внутрішніх справ капітан поліції